

خَطِ دَوْمِ پوُلُسِ بَلَدِه ايمانداري

قُرْنَتْس

پيشگفتار

خَطِ دَوْمِ پوُلُسِ بَلَدِه جماعتِ ايماندارِ قُرْنَتْسِ زمانى نوښته شُد
که رابطه پوُلُسِ قَد ايمانداراي امزو جاي کلو خراب شُد.

رابطه پوُلُسِ و جماعتِ ايماندارِ قُرْنَتْسِ بخاطرِ کساي خراب

شُد که خود ره رسول مُوگفت و رسول بُودونِ پوُلُسِ ره قبول

نمُوکد. اونا دَ ضِدِ پوُلُسِ تبليغِ مُوکد و بخاطرِ ازوا بعضى

ايمانداراي امزو جماعتِ دَ خِلافِ پوُلُسِ باله شُد. باوجودِ ازى

پوُلُسِ قَد صبر-و-خوصيله کلو بَلَدِه دشتونِ رابطه خُوبترِ قَد ازوا

کوششِ مُونه و تمامِ مَسئله ره بَلَدِه ازوا روشو و بَرَملا مُوکنه.

دَ حِينِ زمانِ دَ باره بخشيدونِ ديگرو، قُوتِ يافتو دَ حِينِ

ضعيفى، اهميتِ بخششِ سخاوتمندانه و زندگى نو دَ وسيله

عيسىٰ مسيحِ تعليمِ غُوجِ ميديه.

دَ شُرُوعِ امزى خط، پوئس دَ باره رابطه خو قد جماعتِ
ایماندارِ قرنتس توره موگيه و بيان مونه که چرا جوابِ توهين-
و-تحقيرِ مخالفاى خو ره سخت ميديه. بعد ازو قد خوشى بيان
مونه که توره هاى سخت شى باعثِ توبه و آشتى شده. اوخته
از جماعتِ ایماندارای امزو جای خواهش مونه که تحفه ها بلده
ایماندارای محتاج که دَ منطقه يهوديه آسته ربي کنه. دَ فصل
هاى آخرِ امزى خط پوئس از رسول بودون خو دَ برابرِ کسای
دفاع مونه که خود ره دَ مينکل جماعتِ ایماندارِ قرنتس رسول
موگفت و رسول بودون پوئس ره قبول نموکد.

فهرستِ عنوانها

- دُعا و سلام (فصلِ ۱ آيه ۱)
- خُدا مَنبعِ تمامِ تسلی ها آسته (۱:۳)
- تغیير دَ سفرِ پوئس (۱:۱۲)
- بخشيدونِ خطاکار (۲:۵)
- خُصوصياتِ خدمتگاری عهدِ نو (۲:۱۲)
- شکوه-و-جلالِ عهدِ نو (۳:۷)
- گنج دَ کوزه هاى گلی (۴:۱)
- خانه آسمانى (۵:۱)
- خدمت بلده آشتى ددو (۵:۱۱)

بُت پَرَسْتا و ايماندارا دَ يگ جاي سَم نَمِييه (١٤:٦)

خوشي پوئس (٢:٧)

تشويق بلده كومك و سخاوتَمندی (١:٨)

وظيفه تَيْتُس (١٦:٨)

جم كدون كومك بلده ايمانداراي اورشليم (١:٩)

پوئس از خِدْمَتاي خُو دِفَاع مُونه (١:١٠)

پوئس و رَسُولاي دروغی (١:١١)

پوئس دَ بله رَنج های خُو اِفْتِخار مُونه (١٦:١١)

رويا و مُكاشفَه پوئس (١:١٢)

تشويش پوئس دَ باره ايمانداراي قُرْنَتُس (١١:١٢)

سلام های آخري (١١:١٣)

دُعا و سلام

١ از طرفِ پوئس که دَ خاست-و-اراده خُدا رَسُولِ عيسی

مسيح آسته و از طرفِ برار مو تيموتائوس بلده جماعتِ

ايمانداراي خُدا که دَ شارِ قُرْنَتُس آسته و بلده تمامِ مُقَدَّسِينِ که

دَ سراسرِ آخيا آسته: ^٢فَيْض و سلامتی از طرفِ آته مو خُدا و

مولا عيسی مسيح نصيب شُمو شُنه.

خُدا مَنبِعِ تَمَامِ تَسَلِّيِ هَا آسْتَه

^۳ حمد-و-ثنا دَ خُدا یعنی آتِه مَولایِ مو عیسیٰ مسیح که آتِه

رَحمتِ هَا و خُدایِ تَمَامِ تَسَلِّيِ هَا آسْتَه ^۴ که دَ هر رَنج-و-

مُصِیبتِ مو، دَز مو تَسَلِّيِ مِیدیه تا مو بَتنی دِیگرو ره دَ هر

رَنج-و-مُصِیبتی که بَشه تَسَلِّيِ بَدی، قد تَسَلِّيِ که خودون مو

از جَانِبِ خُدا یافْتَه. ^۵ چُون دَ اندازِه که رَنجِ هَایِ مَسیح دَ

وَجُودِ مو پَریمو مَوشه، دَ امزُو اندازِه تَسَلِّيِ ام دَ و سِیله مَسیح

پَریمو دَز مو دَدِه مَوشه. ^۶ اگِه مو دَ رَنج-و-مُصِیبتِ آسْتی، ای

بَلدِه تَسَلِّيِ و نِجاتِ از شُمُو آسْتَه؛ اگِه مو تَسَلِّيِ پِیدا مُونی،

ای ام بَلدِه تَسَلِّيِ از شُمُو آسْتَه که شُمُو دَ و خْتِ تَحْمَلِ رَنجِ هَایِ

که مو ام مِینگری تجربه مُونید. ^۷ اَمیدِ مو بَلدِه شُمُو ثابِت-و-

اُسْتوار آسْتَه، چُون مو مِیدنی اُمُو رَقمِ که شُمُو دَ رَنجِ هَایِ مو

شَرِیکِ آسْتید، اُمُو رَقمِ دَ تَسَلِّيِ مو ام شَرِیکِ مَوشید.

^۸ آیِ بَرارو، مو نَمیخواهی که شُمُو از رَنجِ هَایِ که مو دَ و لایِتِ

آسیا کَشیدِی، بَه خَبر بَشید. مو از حدِ کَلو زِیرِ فِشارِ بُوْدی که

از تَوان-و-قُدْرَتِ مو باله بُوْد، دَ اندازِه که مو حتّی از زِنْدگی

نَومیدِ شُدی ^۹ و دَ دِلِ خُو احساسِ مَوکدی که حُکمِ مَرگِ مو

إِعْلانِ شُدِه. امی چِیزا رُخِ دَدِ تا مو دَ خودون خُو تَوَكَلِ نَکُنی،

بَلَكِه دَ خُدا تَوَكَّل كُنِي كِه مُرده ها ره دُوباره زنده مونه. ^{۱۰} اُو
 مو ره امزو رقمِ خَطِرِ مَرگِ نِجاتِ دَد و نِجاتِ مِيدِيه؛ مو دَزُو
 اُمِيدِ دَرِي كِه بَعْدِ اَزِي اَم مو ره نِجاتِ مِيدِيه. ^{۱۱} شُمُو اَم قَد
 اَزمو دَ وَسِيلَه دُعاهای خُو كَوْمَك مُونِيد تا بَلدِه فَيْضِي كِه اَز
 طَرِيقِ دُعاهای مَرْدُمای كَلو دَز مو رَسِيدِه، غَدَر كَسا بَخاطِرِ
 اَزمو اَز خُدا شُكْرگُزاري كُنِه.

تَغْيِيرِ دَ سَفَرِ پَوَلُس

^{۱۲} اِفْتِخارِ اَزمو اَيْنِي اَسْتِه: وِجْدانِ مو شَاهِدِي مِيدِيه كِه مو قَد
 دِلِ پاك و اِخْلَاصِ خُدَايِي دَ دُنْيا رِفْتارِ كَدِي، نَه دَ مُطابِقِ
 حِكْمَتِ جِسْمَانِي، بَلَكِه دَ مُطابِقِ فَيْضِ خُدا، خُصُوصاً دَ بَرابِرِ
 اَز شُمُو. ^{۱۳} چُون مو هِيچ چِيْزِي رِه دَز شُمُو نَوِشْتِه نَمُونِي بَغْيِرِ
 اَز چِيْزِي كِه شُمُو مِيخَانِيد و مُوفامِيد؛ و ما اُمِيدوارِ اَسْتَم كِه
 شُمُو تا اَخِرِ شِي رِه بُفامِيد، ^{۱۴} اَمُو رِقْمِ كِه تَوْرِه مو رِه تا اِنْدازِه
 فامِيدِيد، تا دَ رَوِزِ اَمْدُونِ مَولا عِيسِيْ مو مَايِه اِفْتِخارِ شُمُو
 شُنِي، اَمُو رِقْمِ كِه شُمُو مَايِه اِفْتِخارِ اَزمو مُوشِيد.

^{۱۵} قَد اَمزِي اِطْمِينان، ما قَصْدِ كَدِيمِ كِه اوَّلِ دَ پِيشِ اَز شُمُو بِيْمِ
 تا شُمُو دُو دَفْعَه فَيْضِ نَصِيبِ شُنِيد: ^{۱۶} ما قَصْدِ كَدِيمِ كِه شُمُو

ره دَ راهِ خُو دِيده دَ مَقْدونيه بورم و از مَقْدونيه دُوباره دَ پيش

ازشمو بييم و شمو مره كومك كده سون يهوديه ربي كنيِد.

^{۱۷} آيا وختيکه امي قصد ره كدم، دودله بودم؟ يا قصد ازمه دَ

مطابقِ خاستِ انسان آسته که ام «آره، آره» موكيه و ام

«نه، نه»؟ ^{۱۸} دَ وفاداري خُدا قسم که توره ازمو قد شمو ام

«آره» و ام «نه» نبوده. ^{۱۹} چون باچه خُدا، عيسي مسيح که

مو يعني ما و سلوانس و تيموتائوس دَ باره ازو دَ مينکل شمو

موعظه كدي، دز شي «آره» و «نه» نبود، بلكه دزو هميشه

«آره» آسته. ^{۲۰} چون هر چيقس وعده هاي خُدا که دَ وسيله

مسيح آسته، پگ شي «آره» آسته؛ امزي خاطر آسته که مو

دَ وسيله ازو بلده بزرگي-و-جلالِ خُدا «آمين» موكي. ^{۲۱} مگم

امو که مو ره قد شمو دَ مسيح استوار مونه و مو ره مسح

كده، او خُدا آسته ^{۲۲} که مَهْرِ مَلِكِيْتِ خُو ره دَ بله ازمو زده و

روح خُو ره دَ عِنوانِ بِيَعَانِه دَ دِلِ هاي مو دده.

^{۲۳} ما خُدا ره دَ بله خُو شاهد ميگيرم که دليلِ دُوباره نمدون مه

دَ قُرْنَتْسِ امي بود که نخاستم شمو ره سرزنش كنم. ^{۲۴} مقصد

مه اي نبيه که مو دَ بله ايمان شمو حُكمَراني كني، بلكه مو

همكار شمو آستي بلده خوشي شمو، چراکه شمو دَ ايمان خُو

۲ پس دِ دِل خُو تَصْمِیمِ گِرِفْتُمْ که دِیگه قَد غَم-و-غُصَّه دِ
پیش شُمو نِیم، ^۲ چُون اگه ما شُمو ره غَمگی کُنم، کِی آسته که
بلدِه مه خوشی بَدیه، بَغیر از شُمو کسای که دِ وَسِیلَه ازمه
غَمگی شُدید؟ ^۳ ما اُمُو خَطِ ره ام نُوشته کُدُم تا دِ وختِ اَمَدون
خُو دِ وَسِیلَه کسای غَمگی نَشْنُم که باید مَره خوش کُنه، چُون
ما دِ بَلَه پگ شُمو اِعْتِمَادِ دَرُم که خوشی ازمه، خوشی پگ
شُمو آسته. ^۴ دِ حَقِیْقَت، ما اُمُو ره قَد پَرِیشانی کَلُو و غَمِ دِل و
قَد آوِیدِه کَلُو بلدِه شُمو نُوشته کُدُم، نَه بلدِه ازی که شُمو ره
غَمگی کُنم، بَلکِه تا شُمو مُحَبَّتِ بے اندازِه ره بَدَنید که ما بلدِه
شُمو دَرُم.

بخشیدونِ خطاکار

۵ اگه کُدُم کس از مینکل شُمو باعِثِ غَم-و-غُصَّه مه شُدِه، اُو
نَه تنها مَره، بَلکِه تا اندازِه پگ شُمو ره غَمگی کده، اگه
مُبَالِغَه نَکُنم. ^۶ اُمُو جَزَا که دِ اَمْرُو آدَم دِ وَسِیلَه اِکْثَرِیْتِ شُمو
دده شُد، بلدِه شی بس آسته. ^۷ پس اَلِی دِ عِوَضِ جَزَا دَدُو شُمو

باید او ره بُبَخشید و دِلداری کُنید، نَشْنه که غَم-و-عُصَه
 به اندازه کَلو او ره غَرَق کُنه. ^۸ امزی خاطر دَ پیش شُمو زاری
 مُونُم که مَحَبَت خُو ره قد ازو دُوباره برقرار کُنید. ^۹ بلده امزی
 ام او ره نَوِشته کُدم که شُمو ره آزمایش کُنم تا بَدَنم که شُمو دَ
 هر چیز فرمانبردار اَسْتید یا نه. ^{۱۰} هر کسی ره که شُمو
 بُبَخشید، ما ام او ره موبخشم؛ و چیزی ره که ما بخشیدیم،
 اگه کُدم چیز ره بخشیدیم، او ره از خاطر از شُمو دَ حُصُورِ
 مسیح بخشیدیم، ^{۱۱} تا شَیطو از مو کده پیش دِستی نَکُنه، چُون
 مو از نَقشه های ازو به خبر نیستی.

خُصُویاتِ خِدْمَتگَرایِ عَهْدِ نَو

^{۱۲} وختی دَ شارِ تروآس بلده اِعلانِ خوشخبری مسیح اَمْدُم، یگ
 درگه دَ وِسیله مولا بلده خِدْمَت مه واز شُد، ^{۱۳} مگم دَ دِل خُو
 تِیْتَس ره دَ اُونجی پَیدا نَکُدم. پس قد ازوا خُدا حَافِظی کده دَ
 مَقْدونیه اَمْدُم.

^{۱۴} لیکن خُدا ره شُکر که مو ره دَ وِسیله مسیح همیشه دَ جِم
 پیروزمندا هِدایت مونه و عَطَرِ شِناس خُو ره دَ وِسیله ازمو دَ هر
 جای پاش میدیه. ^{۱۵} چُون مو بلده خُدا عَطَرِ خوشبُوی مسیح

آستی ام دَ مینکلِ نِجاتِ یافته ها و ام دَ مینکلِ کسای که نابود موشه؛ ^{۱۶} بلده بعضی ها بوی مرگ که سون مرگ موره و بلده بعضی ها بوی زندگی که سون زندگی موره. پس کی لایقِ امزی خدمتِ آسته؟ ^{۱۷} مو رقمِ کلو کسای دیگه نیستی که کلامِ خدا ره تجارتِ موکنه، بلکه مو قد صداقت و رقمِ کسای که از طرفِ خدا ربی شده دَ حُضورِ خدا دَ وسیله مسیح توره موگی.

۳ ^۱ آیا مو بسم دَ تعریف-و-توصیفِ خودون خو شروع مونی؟
 آیا رقمِ بعضی کسای دیگه دَ توصیفِ نامه بلده شمو یا از طرفِ از شمو ضرورتِ دری؟ ^۲ خودون شمو خطِ مو آستید که دَ دل های مو نوشته شده که دَ وسیله پگِ مردم ام خنده موشه و ام فامیده. ^۳ شمو نشو ددید که شمو خطِ مسیح و نتیجه خدمتِ مو آستید، که قد سیایی نوشته نشده، بلکه قد روحِ خدای زنده نوشته شده، نه دَ بله لوح های سنگی، بلکه دَ بله لوح های دلِ انسان.

^۴ امی رقمِ اطمینان ره مو دَ وسیله مسیح دَ خدا دری. ^۵ ایطور نیسته که خودون مو لایقِ بشی و کدم چیز ره ادعا کنی که

بُگی کارِ ازمو آسته، بلکه لیاقتِ ازمو از طرفِ خُدا آسته. ^۶ اُو
موره لیاقت دَد تا خدمتگاری عهدِ نو بَشی، نه عهدی که دَ
بله حرف اُستوار آسته، بلکه دَ بله روح، چُون حرف مُوکشه
ولے روح زندگی مُوبخشه.

شکوه-و-جلالِ عهدِ نو

^۷ اگه خدمتی که نتیجه شی مرگ بُود و قد حرف دَ رُوی سَنگا
کنده شُده دَ بزرگی-و-جلالِ رَسید، دَ اندازه که بنی اسرائیل
نَمیتنست یکسره سُون چهره مُوسیٰ بخاطرِ شکوه-و-جلالِ چهره
شی توخ کُنه، باوجودِ که اُو شکوه-و-جلالِ از بین رفتنی بُود،
^۸ پس چیقس کلوتر خدمتِ روح دَ بزرگی-و-جلالِ مییه؟ ^۹ چُون
اگه خدمتی که نتیجه شی محکوم شُدونِ انسان بُود بزرگی-و-
جلالِ دَشت، پس خدمتی که باعثِ عادلِ شُدونِ انسان مُوشه،
چیقس کلوتر بزرگی-و-جلالِ دَره! ^{۱۰} دَ حقیقت چیزی که سابق
بزرگی-و-جلالِ دَشت، بخاطرِ بزرگی-و-جلالِ بزرگترِ عهدِ نو،
بزرگی-و-جلالِ خُو ره از دِست دَد. ^{۱۱} چُون اگه چیزی که از
بین رفتنی بُود بزرگی-و-جلالِ دَشت، پس چیزی که دایمی
آسته چیقس کلوتر بزرگی-و-جلالِ دَره!

^{۱۲} پس، ازی که مو امی رقم اُمید دَری، قد دلیری کلو توره
 مَوگی، ^{۱۳} نه رقمِ موسیٰ که یگ رُوی بَند ره دَ بِلِه رُوی خُو
 ایشت تا بنی اسرائیل ختم شُدونِ شِکوه-و-جلالی ره که از بین
 رفتنی بُود، نَنگره. ^{۱۴} لیکن ذهن های ازوا کور شُد، چُون تا
 امروز وختیکه اونا خاندونِ عهدِ کهنه ره میسنوه امو رُوی بَند
 باقی آسته و باله نَشده، چراکه او تنها دَ وسیله مسیح از بین
 موره. ^{۱۵} دَ حقیقت، تا امروز هر وختیکه اونا توراتِ موسیٰ ره
 میخانه، رُوی بَند دَ بِلِه ذهنِ ازوا قرار میگیره. ^{۱۶} مگم وختیکه
 یگ نفر سُون خُداوند مییه، امو رُوی بَند از بِلِه ذهن شی پس
 موشه. ^{۱۷} خُداوند روح آسته و دَ جای که روح خُداوند وجود
 دَره، دَ اونجی آزادی آسته. ^{۱۸} و پگ مو قد چهره های
 بے رُوی بَند بزرگی-و-جلالِ خُداوند ره مینگری رقمی که از یگ
 آینه نمایان شنه و از یگ جلال دَ جلال بزرگتر تبدیل شده مثل
 ازو موشی؛ و ای کار از خُداوند سرچشمه میگیره که روح
 آسته.

گنج دَ کوزه های گلی

^{۱۹} پس بخاطرِ که مو دَ امزی خدمت دَ وسیله رحمتِ خدا

شامل آستی، مو دلسرد نموشی. ^۲ مو کارای تاشکی شرم آور

ره رد موکنی، د حيله-و-مکر رفتار نمونی و کلام خدا ره

دستکاری نموکنی، بلکه قد برملا کدون حقیقت مو خودون خو

ره د وجدان هر کس د حضور خدا تعریف-و-توصیف مونی.

^۳ لیکن حتی اگه خوشخبری مو پوشیده یه، او بلده کسای

پوشیده آسته که نابود موشه. ^۴ د باره ازوا گفته میتنی که

شیطو حکمران امزی دنیا ذهن های امزو بے ایمانا ره کور کده

تا اونا نور خوشخبری ره ننگره، نور خوشخبری ره که جلال

مسیح آسته و مسیح چهره خدا. ^۵ چون مو د باره خودون خو

موعظه نمونی، بلکه عیسی مسیح ره د عنوان مولا اعلان

مونی و خودون ره بخاطر عیسی، غلام از شمو موگی. ^۶ چون

خداى که گفت: "نور از مینکل تریکی روشنی بديه،" دل

های مو ره روشو کد تا شناخت بزرگی-و-جلال خدا د چهره

عیسی مسیح از طریق ازمو روشوتر شنه.

^۷ لیکن امی گنج ره مو د کوزه های گلی دری تا نشو بدی که

تمام امزی قدرت بزرگ از طرف خدا آسته نه از مو. ^۸ مو از

هر نگاه د رنج-و-مصیبت آستی، ولے میده نشدے؛ سردرگم

آستی، ولے نومید نیستی. ^۹ مو آزار-و-اذیت مینگری، ولے

تنها ایله نَشُدے؛ تاه پورته شُدے، ولے نابُود نَشُدے. ^{۱۰} مو

همیشه داغِ مرگِ عیسیٰ ره دَ جِسْمِ خُو مُوبری تا زندگی

عیسیٰ ام دَ جِسْمِ مو ظاهر شُنه. ^{۱۱} چُون مو که زنده آستی،

دایم بخاطرِ عیسیٰ دَ مَرگِ تسلیمِ موشی تا زندگی عیسیٰ دَ

جِسْمِ از بین رفتنی مو ظاهر شُنه. ^{۱۲} پس مَرگِ دَ وُجُودِ ازمو

کار کده ریبی یه، ولے زندگی دَ وُجُودِ ازشمو. ^{۱۳} نوشته مُقدَّس

مُوگه: ”ما ایمان دَشْتَم، امزی خاطر توره گُفْتَم.“ ازی که امو

روح ایمان نصیب مو شُده، مو ام ایمان دَری و امزی خاطر

توره مُوگی، ^{۱۴} چُون مو میدنی، امو که مولا عیسیٰ ره از

مَرگِ دُوباره زنده کد، مو ره ام قد عیسیٰ دُوباره زنده مونه و

قد شمو قتی دَ حُضُورِ خُو میره. ^{۱۵} تمامِ امزی چیزا بخاطرِ

ازشمو آسته تا فیضی که بلده مردمای کلوتر و کلوتر میرسه،

باعثِ زیاد شُدونِ شکرگزاری بلده بزرگی-و-جلالِ خدا شُنه.

^{۱۶} امزی خاطر مو دلزده نَمُوشی. اگرچه جِسْمِ مو فرسوده شُده

موره، مگم باطنِ مو روز دَ روز تازه شُده موره. ^{۱۷} چُون ای

رَنج-و-مُصِیبتِ سُبک و زودگذر بلده ازمو شکوه-و-جلالِ اَبَدی

و گِرَنگ-و-باآرزش ره حاصلِ مونه. ^{۱۸} پس نظرِ مو دَ چیزای

نیسته که دیده موشه، بلکه دَ چیزای آسته که دیده نَمُوشه،

چون چیزای که دیده موشه زودگذر آسته، ولے چیزای که دیده نموشه ابدی آسته.

خانه آسمانی

۵ چون مو میدنی، هر وختیکه امی خیمه زمینی که مو دزشی زندگی مونی چپه شنه، مو یگ ساختمان از طرف خدا دری، خانه که قد دستای انسان آباد نشده، بلکه ابدی آسته د عالم باله. ^۲ ازی که د امزی خیمه مو د آه-و-ناله آستی، آرزوی کلو دری که د وسیله خانه آسمانی خو پوشنده شنی. ^۳ یقیناً وختیکه پوشنده شنی، مو لچ معلوم نموشی. ^۴ چون تا وختیکه مو د امزی خیمه آستی، مو د زیر بار گِرنگ آه-و-ناله مونی، چون مو نمیخواهی که کالا ره بر کنی، بلکه میخواهی که کالای دیگه بپوشی تا چیزی که از بین رفتنی آسته د وسیله زندگی ابدی قورت شنه. ^۵ امو که مو ره بلده امزی مقصد آماده کده، خدا آسته که روح القدس ره د عنوان بیعانه دز مو دده.

۶ پس مو همیشه خاطرجم آستی؛ اگرچه میدنی تا وختیکه د خانه جسم آستی، مو از مولا دور آستی. ^۷ چون مو د مطابق

ایمان زندگی مونی، نه د مطابق دیدو. ^۸ آرے، مو خاطرجم
 آستی، ولے کلوتر خوش موشی که ای خانه جسم ره ایله کنی
 و د خانه آسمانی قد مولا بشی. ^۹ پس چی د خانه جسم بشی و
 چی دور از خانه جسم، مقصد مو امی آسته که مولا ره خوش
 کنی. ^{۱۰} چون پگ مو باید د پیش تخت قضاوت مسیح حاضر
 شنی تا هر کس مطابق چیزی که د جسم خو انجام دده، چی
 خوب و چی بد، اجر یا جزا بنگره.

خدمت بلده آشتی ددو

^{۱۱} پس چون مو میدنی که ترس خدا چی آسته، مو کوشش
 مونی که دیگه مردما ره وادار کنی. مو بلده خدا کاملاً
 معلومدار آستی و امید درم که بلده وجدان از شمو ام خوب
 معلومدار بشی. ^{۱۲} مو بسم خود ره د پیش از شمو تعریف-و-
 توصیف نمونی، بلکه بلده شمو یگ فرصت میدی که د بله
 ازمو افتخار کنید تا بتنید جواب کسای ره بدید که د بله
 چیزای ظاهری افتخار مونه، نه د بله چیزای که د دل آسته.
^{۱۳} اگه مو عقل خو ره از دست دده، ای بلده خدا آسته؛ و اگه
 هوشیار آستی، ای بلده از شمو یه، ^{۱۴} چون محبت مسیح د بله
 مو حاکم آسته و مو د ای نتیجه رسیدے که یگ نفر بلده پگ

مُرد؛ امزی خاطر پگ مُرده. ^{۱۵} و اُو بَلدِه پگ مُرد تا کسای که
زندگی مونه دیگه بَلدِه خودون خُو زندگی نَکنه، بَلکِه بَلدِه
کسی که بخاطرِ ازوا مُرد و دُوباره زنده شد.

^{۱۶} پس بعد ازی مو هیچ کس ره دَ مُطابِقِ اِصُولِ اِنسانی
قِضاوَتِ نُمونی، اِگرچِه یگ زمان مو مسیح ره دَ مُطابِقِ جِسْم
مِیِشَنخَتی، لیکِن آلی دیگه اُو ره دَ مُطابِقِ جِسْمِ نَمینَخشی.
^{۱۷} پس اگه کُدم کس دَ مسیح تَعَلُّقِ دَشْتِه بَشِه، اُو یگ مَخْلُوقِ
نَو آستِه. چِیزای کُهَنه از بَینِ رَفْت؛ اینه، پگ چِیزا نَو شُدِه.

^{۱۸} تمامِ امزی چِیزا از طرفِ خُدا آستِه که مو ره دَ وَسِیْلِه مَسِیح
قَد خُو آشتی دَد و خِدْمَتِ آشتی دَدو ره دَز مو سِپَرِد، ^{۱۹} یعنی
خُدا دَ مَسِیح بُود که مَرْدَمِ دُنیا ره قَد خُو آشتی مِیْدَد. اُو خطا
های ازوا ره دَ حِسابِ ازوا نَوُرد و پِیغامِ آشتی دَدو ره دَز مو
سِپَرِد. ^{۲۰} پس مو از طرفِ مَسِیح توره مُوگی، بَطُورِی که خُدا
از طَرِیقِ اِزمو درخاست مونه. پس مو از طرفِ مَسِیح از شُمو
خاهِش مونی که قَد خُدا آشتی کُنید. ^{۲۱} چُون خُدا کسی ره که
هیچ گناه ره نَمِیِشَنخَت، بخاطرِ اِزمو قُربانی گناه جور کد تاکه
مو دَ وَسِیْلِه اِزو، مَرْدَمایِ عَادِلِ جور شنی.

۶ پس دَ عِنْوَانِ هَمَكَارَا، مو از شُمو خَاهِشِ مُونِي، فَيُضِرْ
خُدا ره كه يافتيد بے فايده حِسَابِ نَكُنِيد. ۲ چُون اُو مُوگِيه:

”دَ وَخْتِ مُنَاسِبِ دُعَايِ تُو ره شَنِيدُم

و دَ رُوزِ نِجَاتِ بَلَدِه تُو كُومَكِ كُدم.“

اينه، امي آلي وَخْتِ مُنَاسِبِ آسْتِه و اينه، امي آلي رُوزِ نِجَاتِ.

۳ مو دَ هِيچِ كَارِ بَاعِثِ لَخْشِيدُونِ كَسِ نَمُوشِي تا دَ خِدْمَتِ مو

عَيْبِ-و-نُقْصِ پيدا نَشْنِه، ۴ بَلَكِه دَ عِنْوَانِ خِدْمَتِ گَارَايِ خُدا مو دَ

هر چيزِ خُودِ ره ثَابِتِ مُونِي: دَ بُرْدَبَارِي كَلُو، دَ مُصِيبَتِ هَا، دَ

سَخْتِي هَا، دَ پَرِيشَانِي هَا، ۵ دَ قَمْچِي خُورْدُونَا، دَ بَنْدِي شُدُونَا،

دَ غَيْتِ شُورِشِ هَا، دَ زَحْمَتِ هَا، دَ بے خَاوِي هَا، دَ كُشْنَكِي هَا،

۶ دَ پَاكِي، دَ عِلْمِ، دَ صَبْرِ-و-خُوصِلِه، دَ مِهْرَبَانِي، دَ رُوحِ

أَلْقُدْسِ، دَ مُحَبَّتِ خَالِصِ، ۷ دَ كُفْتُونِ حَقِيقَتِ و دَ نِشُو دَدُونِ

قُدْرَتِ خُدا، دَ وَسِيلِه سَلَاحِ عَدَالَتِ دَ دِسْتِ چَپِ و رَاسْتِ، ۸ دَ

غَيْتِ اِحْتِرَامِ و بے اِحْتِرَامِي، دَ غَيْتِ بَدَنَامِي و نِيكَنَامِي. رَقْمِ

فَرِيبَكَارَا قَدْ اَزْمُو رِفْتَارِ مُوشِه، و لے مَوْرَاسْتِگُويِ آسْتِي؛

۹ رَقْمِي كِه نَاشْنَخْتِه بَشِي، و لے شَنْخْتِه شُدِه آسْتِي؛ رَقْمِي كِه دَ

مُردو بَشِي، و لے اينه، مو زَنْدِه آسْتِي؛ رَقْمِي كِه جَزَا دِيْدِه

بَشِي، ولے کُشته نَشُدے؛ ^{۱۰} رقمی که غَمگی بَشِي، ولے

همیشه خوشی مُونی؛ رقمی که غریب بَشِي، ولے غَدَر کسا ره
دولتمند مُونی؛ رقمی که هیچ چیز نَدَشته بَشِي، ولے صاحبِ
تمام چیز آستی.

^{۱۱} آي مردُمای قُرِنُتس، مو بے پَرده قد شُمو توره کُفتی و دِل

های مو بلده شُمو پراخ آسته. ^{۱۲} بلده شُمو هیچ تنگی د دِل
ازمو نیسته، لیکن تنگی د دِل از شُمو آسته. ^{۱۳} ما قد شُمو رقمِ
بچکیچای خُو توره مُوگُم: رقمِ ازمو شُمو ام دِل های خُو ره
پراخ کُنید.

بُت پَرستا و ایماندارا دَ یگ جای سَم نَمییه

^{۱۴} قد بے ایمانا دَ زیرِ یگ یوغ یگجای نَشَنید، چُون بَینِ عدالت

و شَرارتِ چی شِراکت و جُود دَره؟ یا بَینِ نُور و تَریکی چی
رِفاقت؟ ^{۱۵} بَینِ مَسیح و بَلیعال چی تَوافق و جُود دَره؟ یا یگ
ایماندار قد بے ایمان چی مَناسِبَت دَره؟ ^{۱۶} یا بَینِ خانِه خُدا و
بُت ها چی اِتفاق و جُود دَره؟ چُون مو خانِه خُداي زنده آستی.
اُمو رقم که خُدا مُوگیه:

”ما دَ بَيْنِ ازوا زِندگي مُونم و دَ مينکلِ ازوا حَرکتِ مُونم؛

ما خُدايِ ازوا مُوشم

و اونا قومِ مه مُوشه.“

^{۱۷} امزی خاطر خُداوندِ مُوگيه:

”از مينکلِ ازوا بُر شُنيد

و ازوا جدا بَشيد

و دَ هيچ چيزِ ناپاکِ دِستِ نَزيد؛

اوخته ما شُمو ره قَبولِ مُونم

^{۱۸} و ما آتِه شُمو مُوشم

و شُمو باچه ها و دُخترِون مه مُوشيد.“

ای ره خُداوندِ قادِرِ مُطَلَقِ مُوگيه.

۷ پس آی عزیزا، ازی که امی وعده ها ره دَری، بپید که خودون ره از هر ناپاکی جسم و روح پاک کُنی و قُدوسیت خُو ره قد خُداترسی کامل کُنی.

خوشی پولس

۲ مو ره دَ دل های خُو جای بَدید. مو دَ حق هیچ کس بدی نکدے، هیچ کس ره فاسد جور نکدے و هیچ کس ره ڈوپه نکدے. ۳ ما ای ره نَموگم تا شُمو ره محکوم کُمن، چُون پیش ازی گُفتُم که شُمو دَ دل های مو جای دَرید، دَ اندازه که مو حاضر آستی قد شُمو قتی بُمُری و قتی زندگی کُنی. ۴ ما دَ بله شُمو غدر اِعتماد دَرُم و ام دَ بله شُمو کلو افتخار مُونم. ما تَسلی کامل پیدا کدیم؛ دَ هر مُصیبت که دَ بله مو مییه، ما بے اندازه خوشحال آستُم.

۵ چُون وختیکه مو دَ مقدونیه رسیدی، جسم مو دَمراسی نَتَنِست، بلکه مو از هر سُو دَ مُصیبت گرفتار شُدی؛ دَ بُرون جسم خُو گرفتار جنگ-و-جنجال بُودی و دَ درُون خُو ترس دَشتی. ۶ مگم خُدای که مردُمای دل میده ره تَسلی میدیه، مو ره دَ وسیله اَمدون تیتس تَسلی دَد. ۷ نَه تنها دَ وسیله اَمدون

ازو، بلکه امچنان دَ وسیله تسلی که او از شمو یافته بود.
چون او مو ره دَ باره شوق شمو، دَ باره غمگینی شمو و دَ باره
غیرت شمو که دَ باره ازمه درید خبر دد که کلوتر خوشحال
شدم.

^۸ چون حتی اگه دَ وسیله خط خو شمو ره غمگی کدم، از
نوشته شی پشیمو نیستم. اگرچه تا اندازه پشیمو شدم، چون
دیدم که قد امزو خط شمو ره بلده وخت کم غمگی کدم.
^۹ لیکن آلی خوشحال استم، نه بخاطر که شمو غمگی شدید،
بلکه بخاطر که غمگینی شمو باعث توبه کدون شمو شد.
شمو مطابق خاست-و-اراده خدا غمگی شدید تا دَ وسیله ازمو
از هیچ طریق دز شمو ضرر نرسه. ^{۱۰} غمی که مطابق خاست-
و-اراده خدا یه، انسان ره سون توبه موبره و باعث نجات شی
موشه و هیچ پشیمانی ندره؛ مگم غمی که از دنیا آسته، باعث
مرگ موشه. ^{۱۱} توخ کنید، امی غم که مطابق خاست-و-اراده
خدا بود، چی کوشش-و-تلاشی ره دَ زندگی شمو دَ وجود
اُورده، چی شور-و-شوقی تا خودون ره بے گناه ثابت کنید، چی
خشمی، چی احساس ترسی، چی دلتنگی، چی غیرتی و چی
مجازاتاتی بلده امزو خطاکار! شمو از هر نگاه خودون ره دَ ای

قضیه بے گناه ثابت کدید. ^{۱۲} پس اگرچه امو خط ره دز شمو

نوشته کدم، او بخاطر کسی نبود که بدی کد، نه ام بخاطر کسی که د حق شی بدی شد، بلکه بخاطر ازی بود که غیرت شمو د باره ازمو د حضور خدا د خودون شمو معلومدار شنه. ^{۱۳} د وسیله امزی چیزا مو تسلی پیدا کدی.

علاوه از تسلی خودون مو، مو از خوشی تیتس بے اندازه خوش شدی، چراکه روح-و-روان شی د وسیله پگ شمو آرامی پیدا کدد. ^{۱۴} چون اگه ما د پیش تیتس د بله شمو افتخار کدم، ما شرمنده نشدم، بلکه امو رقم که مو هر چیز ره دز شمو گفتی حقیقت بود، امو رقم افتخار کدون مو د پیش تیتس ام راست ثابت شد. ^{۱۵} الی دل ازو دیگه ام کلوتر سون شمو نزدیک شده، چراکه او اطاعت پگ شمو ره د یاد خو میره که شمو چی رقم قد ترس-و-لرز ازو پذیرایی کدید. ^{۱۶} ما خوشحال استم که د هر چیز د بله شمو اعتماد کامل درم.

تشویق بلده کومک و سخاوتمندی

۸ آی برارو، مو میخاهی که شمو د باره فیض خدا که بلده

جماعت های مقدونیه دده شُده، خبر شنید. ^۲ اگرچه اونا د
 آزمایش سخت رنج-و-مُصیبت گرفتار بود، خوشی پریمون ازوا
 و غریبی بے اندازه ازوا اونا ره از دولت سخاوتمندی لبریز کد.
^۳ ما شاهد استم که اونا مطابق توان خو و حتی کلوتر از توان
 خو داوطلبانه کومک دد. ^۴ اونا قد شور-و-شوق کلو از مو
 خاهش کد که فرصت شریک شدو د امزی خدمت که بلده
 مقدسین آسته، دزوا ام دده شنه. ^۵ و ای کار ازوا کلوتر از
 توقع ازمو بود: اونا خودون ره اول د مولا تسلیم کد و بعد ازو
 مطابق خاست-و-اراده خدا، دزمو. ^۶ امزی خاطر مو از تیتس
 خاهش کدی که ای کار سخاوتمندانه ره امو رقم که د مینکل
 شمو شروع کدد، امو رقم او ره د آخر برسنه. ^۷ پس امو رقم
 که شمو د هر چیز پیشی میگیرید، یعنی د ایمان، د توره
 گفتو، د علم، د شور-و-شوق کلو و د محبتی که بلده ازمو
 درید، امو رقم د امزی کار سخاوتمندانه ام پیشی بگیرید. ^۸ ما
 ای ره بحیث یگ حکم نموگم، بلکه خالص بودون محبت شمو
 ره د برابر کوشش-و-تلاش دیگرو آزمایش مونم. ^۹ چون شمو
 فیض مولای مو عیسیٰ مسیح ره میدنید که اگرچه او دولتمند
 بود، ولے بخاطر ازشمو خود ره غریب کد تا د وسیله غریبی
 ازو شمو دولتمند شنید. ^{۱۰} د امزی باره ما نظر خو ره موگیم،

چُونِ اِي دَ فَايِدِه شُمُو اَسْتِه: يِگ سال پيش نَه تنها شُمُو دَفِعِه
اوّل امي كارِ سَخَاوَتَمَنَدانِه رِه شُرُوع كَدِيد، بَلَكِه خاست-و-
اِرَادِه اِنجام دَدون شي رِه ام دَشْتِيد.

١١ پس آلي اُمُو كار رِه اِنجام دَدِه دَ آخِر پَرَسَنِيد تا اُمُو رِقْم كه
شور-و-شوق دَ خاست-و-اِرَادِه شُمُو اَسْتِه، اُمُو رِقْم دَ مُطَابِقِ
وَس-و-تَوَان خُو تَكْمِيل كُنِيد. ١٢ چُون اِگِه شور-و-شوق بَشِه،
كُومَكِ يِگ نَفَر مُطَابِقِ چِيْزِي كه دَرِه قَبُول مُوشِه، نَه مُطَابِقِ
چِيْزِي كه نَدَرِه. ١٣ مَقْصِد مِه اِي نَيْسْتِه كه دِيْگَرُو آسُودِه بَشِه و
شُمُو زَبِرِ فِشَارِ بَشِيد، بَلَكِه مُو مِيخَاهِي كه يِگ بَرابَرِي دَ
وَجُودِ بِيِيه ١٤ تا دَارايِي پَرِيمُونِ اَز شُمُو ضَرُورَتِ اَزوا رِه پُورِه
كَنِه و تا دَارايِي پَرِيمُونِ اَزوا دَ آيِنْدِه ضَرُورَتِ اَز شُمُو رِه پُورِه
كُنِه. دَ اَمْزِي رِقْمِ بَرابَرِي دَ وِجُودِ مِيِيه. ١٥ اُمُو رِقْم كه دَ كِتَابِ
مُقَدَّسِ نُوْشْتِه شُدِه: ”كُسي كه كَلُو جَم كَد، اِضافِه نَدَشْت و
كُسي كه كَم جَم كَد، كَمبُود نَدَشْت.“

وَضِيْفِه تَيْتُس

١٦ خُدا رِه شُكْر كه دَ دِلِ تَيْتُسِ اُمُو شور-و-شوق رِه جَاي دَد كه
ما بَلَدِه شُمُو دَرُم. ١٧ چُون اُو نَه تنها خَاهِش مُو رِه قَبُول كَد،

بَلَكِهْ كَلَوْتَر شَوْق پَيِدا كَدِهْ كِهْ دَ رِضايِ خُود خُو دَ پيشِ شُمُو
 بِيِه. ^{۱۸} و مو قد از و قَتِي امُو بَرار رِه رِي مُونِي كِهْ دَ مِينَكِلِ
 تَمَامِ جَماعتِ هَايِ اِيْماندارا بَخاطِرِ اِعلانِ كَدُونِ خُوشخَبَرِي از
 شِي تَعْرِيفِ-و-تَوْصِيْفِ مَوْشِه. ^{۱۹} علاوَه اِزِي، اُو دَ وَسِيْلِه
 جَماعتِ هَايِ اِيْماندارا ام اِنْتِخابِ شُدِه تَا دَ اِنجامِ امزِي كَارِ
 سَخاوَتَمَنَدانِه قَد اِزمو هَمسَفَرِ بَشِه كِه مَو اِي خِدْمَتِ رِه بَلَدِه
 بَزُرگِي-و-جَلالِ مَولا و اِز رُويِ شُور-و-شَوْقِ اِنجامِ مِيدي. ^{۲۰} مَو
 اِحْتِياطِ مُونِي كِه هِيچِ كَس مَو رِه دَ بارِه امزِي هَدِيَه
 سَخاوَتَمَنَدانِه كِه مَو دَ خِدْمَتِ شِي اَسْتِي، مِلامَتِ نَكْنِه،
^{۲۱} چُون مَو كُوشِشِ مُونِي چِيْزِي رِه اِنجامِ بَدِي كِه نَه تَنها دَ نَظَرِ
 مَولا، بَلَكِهْ دَ نَظَرِ مَرْدُمِ ام دُرُسْتِ اَسْتِه. ^{۲۲} قَد اِزوا قَتِي مَو
 يِگِ بَرارِ دِيْگِه خُو رِه رِي مُونِي كِه بارها اُو رِه اِزمائِشِ كَدِه
 و دَ كَلو كَارا شُور-و-شَوْقِ شِي ثابِتِ شُدِه و اَلِي بَخاطِرِ اِعتِمادِ
 كَلو كِه دَ بِلِه اِز شُمُو دَرِه، شُور-و-شَوْقِ شِي دِيْگِه ام كَلو شُدِه.
^{۲۳} دَ بارِه تِيْشِ: اُو بَلَدِه خِدْمَتِ شُمُو رَفِيْقِ و هَمكارِ مِه اَسْتِه.
 دَ بارِه بَرارونِ دِيْگِه: اونا قاصِدايِ جَماعتِ هَايِ اِيْماندارا اَسْتِه
 بَلَدِه بَزُرگِي-و-جَلالِ مَسِيحِ. ^{۲۴} پَس ثَبُوتِ مَحَبَّتِ خُو رِه و دَلِيلِ
 اِفْتِخارِي رِه كِه مَو دَ بِلِه شُمُو دَرِي، دَ پيشِ رُويِ جَماعتِ هَايِ
 اِيْماندارِ بَرَمَلّا نِشو بَدِيدِ.

جَم كدوِنِ كوَمَك بَلَدِه ايمانداري اورشليم

۹ لازم نييه كه دَ بارِه امزي خِدْمَتِ كوَمَك رَسَانِي كه بَلَدِه

مُقَدَّسِين انجام دَدِه مُوشِه دَز شُمو يَگو چيز نوِشْتِه كُنْم،^۲ چُون

ما شور-و-شوق شُمو ره بَلَدِه كوَمَك كدو مِيدَنْم كه مايه

اِفْتخار مه دَ بارِه از شُمو دَ پيش ايمانداراي مَقْدونيه آسْتِه و

دَزوا كُفْتِيم كه ايمانداراي اَخِيَا از يگ سال پيش آمادِه كوَمَك

آسْتِه؛ و غَيْرَتِ از شُمو اَكْثَرِيَتِ ازوا ره دَ شور-و-شوق اُورْدِه.

۳ ولے برارو ره رِي مُونْم تا اِفْتخار مو دَ بَلِه شُمو دَزِي باره

پُوچ-و-باطلِ ثابِت نَشْنِه، بَلَكِه تا اُمُو رَقْم كه كُفْتِيم، شُمو آمادِه

بَشِيد. ۴ دَ غَيْرِ اَزِي، اگه كُدَم كَس از ايمانداراي مَقْدونيه قد

ازمه بييه و بِنِگرِه كه شُمو آمادِه نِيَسْتِيد، اوخته نَه تنها شُمو،

بَلَكِه مو ام كه قد اِعْتِماد دَ بَلِه شُمو اِفْتخار مُوكْدِي، شَرْمِنْدِه

مُوشِي. ۵ پَس فِكر كُدَم لازم آسْتِه كه از برارو خاھِش كُنْم تا

اُونَا پيشلو دَ دِير شُمو بييه و هَدِيَه سَخاوْتَمَنْدَانِه ره كه شُمو

وَعْدِه كدِه بُوْدِيد، پيش از پيش آمادِه كُنِه تا اُو يگ هَدِيَه

داوطلبانه بَشِه، نَه يگ هَدِيَه كه از رُوِي مَجْبُورِي دَدِه مُوشِه.

۶ مقصد ايني آسْتِه: هر كَسِي كه كم كِشْت كُنِه، كم دِرُو مُونِه

و هر كَسِي كه كَلُو كِشْت كُنِه، كَلُو دِرُو مُونِه. ۷ پَس هر كَس

اموقس بديه كه د دل خو قصد كده، نه از زوى بے ميلی يا
 مجبوری، چون خدا کسی ره دوست دره كه د خوشی بخشش
 مونه. ^۸ و خدا میتنه كه هر برکت ره بلده شمو پریمو كنه تا هر
 وخت از هر چیز د اندازه ضرورت دشته بشید و د هر كار نيك
 كلو حصه بگیریږد. ^۹ امو رقم كه د كتاب مقدس نوشته شده:

”او بخش كده د غریبا میدیه؛

نیکی ازو تا ابد باقی مومنه.“

^{۱۰} امو كه تخم ره بلده كشت كنده و نان ره بلده خورنده آماده
 مونه، بلده از شمو ام تخم ره آماده كده كلو مونه و حاصل
 كارای عادلانه شمو ره پریمو موكنه. ^{۱۱} شمو از هر نگاه
 دولت مند موشید تا بتنید د هر زمان سخاوتمند بشید كه
 سخاوتمندی شمو د وسیله ازمو باعث شكرگزاری از خدا
 موشه، ^{۱۲} چون انجام امزی خدمت نه تنها ضرورت های
 مقدسین ره پوره مونه، بلكه شكرگزاری از خدا ره ام غدر كلو
 مونه. ^{۱۳} از طریق تصدیق امزی خدمت اونا خدا ره بزرگی-و-
 جلال میدیه، بخاطر اطاعت شمو و اقرار شمو د خوشخبری
 مسیح و بخاطر بخشش سخاوتمندانه شمو كه دزوا و د دیگر

میدید. ^{۱۴} اونا د آرزوی دیدون شمو آسته و بخاطر فیض
 بے اندازه خدا که نصیب شمو شده، بلده شمو دُعا موکنه.
^{۱۵} خدا ره بلده تحفه توصیف ناپذیر شی شکر-و-سپاس باد!

پولس از خدمتای خو دفاع مونه

۱۰ ما پولس د وسیله فروتنی و ملایمت مسیح از شمو
 خاهش مونم، ما کسی که د گفته بعضی های شمو د پیش
 روی شمو عاجز استم، ولے دور از شمو باجرات. ^۲ ما د پیش
 شمو زاری مونم که وختی ما حاضر موشم مجبور نشنم که
 دلیری نشو بدیم و جرات کده قد کسای مخالفت کنم که فکر
 مونه مو مطابق راه-و-رسم جسم رفتار مونی. ^۳ اگرچه مو د
 جسم زندگی مونی، لیکن مطابق راه-و-رسم جسم جنگ
 نمونی؛ ^۴ چون سلاح های جنگی مو جسمانی نییه، بلکه
 قدرت الهی دزوا وجود دره تا قلعه ها ره چپه کنه. ^۵ مو
 خیالات و شاخای کبر ره که د ضد شناخت خدا باله شنه از
 بین موبری و هر فکر ره اسیر مونی تا از مسیح اطاعت کنه.
^۶ مو آماده آستی که هر ناطاعتی ره جزا بدی، ولے منتظر
 آستی که اطاعت از شمو کامل شنه.

^۷ شُمُو دَ ظَاهِرِ چِيزَا تُوخِ مُوَنِيْد. اگِه كَسِي دَ بِلِه خُو اِطْمِيْنَان
 دَرِه كِه دَ مَسِيْح تَعْلُقِ دَرِه، اِي رِه دَ يَادِ خُو دَشْتِه بَشِه كِه اَمُو
 رَقْمِ كِه اُو دَ مَسِيْح تَعْلُقِ دَرِه، اَمُو رَقْمِ مَو اَمِ دَ مَسِيْح تَعْلُقِ
 دَرِي. ^۸ حَتِي اگِه كَمِ وَرِي اَز حُدِ كَلُوْتَرِ دَ بَارِه اِخْتِيَارَاتِي كِه دَز
 مَو دَدِه شُدِه اِفْتِخَارِ كُنْم، دَ بَارِه اِخْتِيَارَاتِي كِه مَوْلَا بَلْدِه اَبَادِي
 شُمُو دَز مَو دَدِه نَه بَلْدِه تَبَاهِي شُمُو، شَرْمِنْدِه نَمُوْشَم. ^۹ مَا
 نَمِيخَايْم كِه اِيْطُوْر مَعْلُوْمِ شُنِه كِه مَا دَ وِسِيْلِه خَطِ هَايِ خُو
 شُمُو رِه مِيْتَرَسَنْم. ^{۱۰} چُونِ اَوْنَا مُوْگِيَه: ”خَطِ هَايِ اَزُو كِرَنُگِ وِ
 قَوِي اَسْتِه، وِلِه حُضُوْرِ جِسْمِي شِي ضَعِيْفِ وِ تُوْرَايِ شِي
 اِيْلِهِي. “ ^{۱۱} اَمِي رَقْمِ مَرْدُمَا بَايْدِ بَدَنِه، چِيْزِي كِه مَو پُشْتِ سِرِ
 دَ وِسِيْلِه خَطِ مُوْگِي، وَخْتِيْكَه حَاضِرِ شُنِي اَنْجَامِ اَمِ مِيْدِي.

^{۱۲} مَو جُرَاتِ نَمُوْنِي كِه خُوْدِ رِه اَز جُمْلِه كَسَايِ حِسَابِ كُنِي يَا
 قَدِ كَسَايِ بَرَابَرِ كُنِي كِه اَوْنَا خُوْدُوْنِ رِه تَعْرِيْفِ-و-تَوْصِيْفِ
 مُوْنِه، لِيْكَنِ وَخْتِيْكَه اَوْنَا خُوْدُوْنِ رِه قَدِ خُوْدُوْنِ خُو اَنْدَازِه مُوْنِه
 وِ قَدِ خُوْدُوْنِ خُو بَرَابَرِ مُوْنِه، نِشُو مِيْدِيَه كِه اَز فَاْمِيْدِگِي
 بَرخُوْرْدَارِ نِيْسْتِه. ^{۱۳} لِيْكَنِ مَو اَز اَنْدَازِه كَلُو اِفْتِخَارِ نَمُوْنِي،
 بَلْكَه دَ اَنْدَازِه سَاْحِه كِه خُْدَا بَلْدِه مَو تَعْيِيْنِ كَدِه اِفْتِخَارِ مُوْنِي
 كِه اِي سَاْحِه شُمُو رِه اَمِ دَرَبَرِ مِيْگِيْرِه. ^{۱۴} مَو اَز حُدِ خُو بَالِهْتَرِ

پای نه‌ایشته، مِثْلِ که بُگی هرگز دَ پیش شُمو نَمده بَشی،
چُون مو اوّلین کسای بُودی که قد خوشخبری مسیح دَ پیش
از شُمو ام رسیدی.^{۱۵} مو از اندازه کلو افتخار نَمونی که کار-
و-زحمتِ دیگر و ره از خود حساب کنی، بلکه اُمید دَری که
وختی ایمان شُمو رُشد کُنه، ساحه خِدمت مو دَ مینکل شُمو
وَسیع تر شُنه،^{۱۶} تا مو بتنی خوشخبری ره دَ سرزمینای دُورتر
از شُمو اعلان کُنی و دَ باره کاری که دَ ساحه خِدمتِ دیگره
کس گاه انجام شُده، افتخار نَکُنی.^{۱۷} چُون نوشته یه: ”هر
کسی که افتخار مونه، دَ بِلِه خُداوند افتخار کُنه.“^{۱۸} چُون
کسی که خود ره تعریف-و-توصیف مُوکُنه تایید نَموشه، بلکه
کسی ره که مولا تعریف-و-توصیف مونه او تایید موشه.

پولس و رسولای دروغی

۱۱ اُمیدوار اَسْتُم که مَره قد کم وری لَوڈگی مه تَحْمَل
کُنید، دَ حَقِیقت آلی ام مَره تَحْمَل مُوکُنید.^۲ ما دَ باره شُمو
غَیْرَت دَرُم، غَیْرَتِ اِلْهَی، چُون شُمو ره دَ یگ شوی نامزاد
کُدُم، یعنی دَ مسیح، تا شُمو ره بحیثِ یگ دُخترِ خانِه پاکدامو
دَزُو تقدیم کُئم.^۳ لیکن ترس مُوخوَرُم که امو رقم که مار دَ

وَسِيْلِهِ حِيْلَه-و-مَكْر خُو حَوَا رَه بَازِي دَد، اَمُو رَقْم فِكْرَاي شُمُو
اَم اَز صَدَاقَت-و-اِخْلَاصِي كِه دَ مَسِيح دَرِيْد، كُْمْرَاه شُنَه. ^٤ چُون
اَكِه كُدَم كَس بِيِيَه و دَ بَارَه يَك عِيْسَاي دِيَكِه اِعْلَان كَنَه بَغِيْر
اَز عِيْسَاي كِه مَو دَز شُمُو اِعْلَان كَدِي، يَا شُمُو يَك رُوْح دِيَكِه
رَه قَبُوْل كُنِيْد بَغِيْر اَز رُوْحِي كِه يَافْتِيْد يَا يَك خُوْشخَبْرِي دِيَكِه
رَه قَبُوْل كُنِيْد بَغِيْر اَز خُوْشخَبْرِي كِه گَاه قَبُوْل كَدِيْد، شُمُو اُو
رَه دَ اَسَانِي تَحْمَل مُوْنِيْد.

^٥ مَا فِكْر نَمُوْنَم كِه مَا اَمَزُو رَسُوْلَاي فَوْق اَلْعَادَه كَدَه كَمْتَر بَشُم.
^٦ شَايْد مَا يَك تَوْرَه گُوِي خُوْب نَبَشُم، و لَه دَ عِلْم كَم نَبِيْم، بَلَكِه
اَز هَر نِيْگَاه و دَ هَر چِيْز مَو اِي رَه بَلَدِه شُمُو ثَابِت كَدَه. ^٧ اِيَا مَا
گُْنَاه كُدَم كِه خُوْد رَه خَار-و-حَقِيْر كُدَم تَا شُمُو سَرِيْلَنْد شُنِيْد
و خَتِيَكِه خُوْشخَبْرِي خُدا رَه مُفْت بَلَدِه شُمُو اِعْلَان كُدَم؟ ^٨ مَا
دِيَكِه جَمَاعَت هَاي اِيْمَانْدَارَا رَه قَد گَرِفْتُوْن كَوْمَك غَارَت كُدَم
تَا شُمُو رَه خِدْمَت كَنُم. ^٩ و غِيْتِيَكِه قَد اَز شُمُو بُوْدَم و دَ يِيْگُو
چِيْز ضَرُوْرَت دَشْتَم، بَارِ دُوْشِ هِيْچ كَس نَشُدَم، چُون بَرَارُوْنِي
كِه اَز مَقْدُوْنِيَه اَمَد، ضَرُوْرَت هَاي مَرَه پُوْرَه كَد. پَس مَا
نَه اِيْشْتَم و دَ اَيْنْدَه اَم نَمِيْلَم كِه اَز هِيْچ نِيْگَاه بَارِ دُوْشِ شُمُو شُنُم؛
^{١٠} دَ حَقِيْقَتِ مَسِيح كِه دَ وُجُوْدِ اَزْمَه اَسْتَه قَسْم مُوْخُوْرَم كِه

دَمَزِي بَارِه اِفْتِخَار مَرِه دَ مَنْطِقَه هَاي اَحْيَا هِيچ كَس از مِه
گِرِفْتِه نَمِيْتِنِه. ^{۱۱} چَرَا؟ آيَا بَخَاطِرِي كِه شُمُو رِه دُوسْت نَدَرُم؟
خُدا مِيَدَنِه كِه شُمُو رِه دُوسْت دَرُم.

^{۱۲} وِلِه كَارِي رِه كِه فِعْلًا مُونُم، اِدَامِه دَدِه مَورُم تَا فِرْصَت رِه از
نَفْرَاي فِرْصَت-طَلَب بِيگِيرُم، از كَسَاي كِه دَ تَلَاش اَسْتِه تَا
خُودُون رِه دَ وَسِيْلَه چِيْزِي كِه دَ بَلِه شِي اِفْتِخَار مُونِه قَد از مَو
بِرَابِر كُنِه. ^{۱۳} چُون اَمِي رَقْم اَدْمَا رَسُوْلَاي دِرُوعِي و
خِدْمَتْگَارَاي فِرِيْبِكَار اَسْتِه كِه ظَاهِر خُو رِه رَقْم رَسُوْلَاي مَسِيح
جُور مُونِه. ^{۱۴} اِي يِگ چِيْزِ عَجِيْب نِيْسْتِه، چُون خُودِ شَيْطُو اَم
خُود رِه رَقْم مَلَايِكِه نُور جُور مُونِه. ^{۱۵} پَس اِي يِگ گَپ كُنِه
نِيِيه كِه خِدْمَتْگَارَاي شَيْطُو اَم ظَاهِر خُو رِه رَقْم خِدْمَتْگَارَاي
عَدَالَت جُور كُنِه. عَاقِبَتِ از وَا مَطَابِقِ اَعْمَالِ از وَا سَنَجِيْدِه
مُوشِه.

پُولُس دَ بَلِه رَنج هَاي خُو اِفْتِخَار مُونِه

^{۱۶} بَسْم مُوَكِيْم، هِيچ كَس مَرِه لُودِه فِكْر نَكُنِه؛ وِلِه اَكِه مُوَنِيْد،
پَس مَرِه بَحِيْثِ يِگ لُودِه قَبُول كُنِيْد تَا مَا اَم كَمَك وَرِي دَ بَلِه
خُو اِفْتِخَار كُنُم. ^{۱۷} چِيْزِي رِه كِه اَمِي رَقْم قَد اِطْمِيْنَانِ پُر اِفْتِخَار

مُوکِيْمُ از طرفِ مَولا نَمُوکِيْمُ، بَلکِه مِثْلِ يِگ لَوډِه مُوکِيْمُ.

^{۱۸} ازی که غَدَر کَسا مُطابِقِ رَاه-و-رَسْمِ جِسْمِ اِفْتِخارِ مُونِه، ما

اِم اِفْتِخارِ مُونُمُ. ^{۱۹} چُون شُمُو آدَمای لَوډِه رِه دَ خوشی تَحْمَل

مُونِيْد، چِراکِه خُودون شُمُو دانا اَسْتِيْد. ^{۲۰} دَ حَقِيْقَتِ شُمُو

کَسای رِه تَحْمَل مُونِيْد کِه شُمُو رِه غُلامِ جُور کُنِه، يا شُمُو رِه

غَارَتِ کُنِه، يا از شُمُو فایِدِه-کَشی کُنِه، يا خُود رِه از شُمُو کَدِه

بِالِه بَدَنِه و يا قَدِ چِپاتِ دَ رُوی شُمُو بَزَنِه. ^{۲۱} قَدِ شَرْمِنْدَگی

اِقْرارِ مُونُمُ کِه مَو دَمَزی کارا کَلو ضَعِيْف بُوْدِے.

لِيکِن اگِه کُدَم کَس جُرأتِ مُونِه کِه دَ بارِه يِگُو چِيزِ اِفْتِخارِ کُنِه

- ما مِثْلِ يِگ لَوډِه توره مُوکِيْمُ - ما اِم جُرأتِ مُونُمُ کِه اِفْتِخار

کُنُمُ. ^{۲۲} اَيَا اُونَا عِبرانی اَسْتِه؟ ما اِم اَسْتُمُ. اَيَا اُونَا اِسْرَائِيْلِي

اَسْتِه؟ ما اِم اَسْتُمُ. اَيَا اُونَا اَوْلادِه اِبْرَاهِيْمِ اَسْتِه؟ ما اِم اَسْتُمُ.

^{۲۳} اَيَا اُونَا خِدْمَتِگاراى مَسِيحِ اَسْتِه؟ - ما رَقْمِ يِگ دِيونِه توره

مُوکِيْمُ - ما کَلوْتَرِ اَسْتُمُ: ما سَخْتَرِ زَحْمَتِ کَشِيْدِيْمُ، کَلوْتَرِ

بَنَدِي شُدِيْمُ، بَے حِسابِ لَتِ خُورْدِيْمُ و بارِها دَ خَطِرِ مَرگِ قَرار

گَرِفْتِيْمُ. ^{۲۴} پَنجِ دَفْعَه از دِستِ يَهُودِيا قَمچِي خُورْدُمُ، هَر دَفْعَه

يِگِ کَمِ چَلِ قَمچِي. ^{۲۵} سِه دَفْعَه قَدِ چُوبِ لَتِ خُورْدُمُ، يِگِ

دَفْعَه سَنگِساَرِ شُدُمُ، سِه دَفْعَه اِمِ کِشتِي مِه مِيْدِه شُد؛ يِگِ

شاو و روز ره د دریا تیر کدم. ^{۲۶} دایم د سفر بودیم، خطر از هر
 سو بود: خطر از دریاچه ها، خطر از دُزا، خطر از قومای خود
 مه، خطر از مردمای غیر یهود؛ خطر د شار، خطر د بیابو،
 خطر د دریا و خطر از برارون دروغی. ^{۲۷} د زحمتا و سختیا
 بودیم، د بے خاوی های کلو و د گشنگی و تُشنگی؛ بارها
 بدون خوراک و د یخی و لچی تیر کدیم. ^{۲۸} علاوه امزی چیزای
 ظاهری، فشاری که هر روزه د بله مه مییه، تشویش د باره
 تمام جماعت های ایماندارا آسته. ^{۲۹} آیا وختیکه یگ شمو
 ضعیف شنه، ما ام قد شی قتی ضعیف نموشم؟ یا وختیکه
 یگ شمو بلخشه، ما در نمیگیرم؟ ^{۳۰} اگه ما باید افتخار کنم،
 د بله چیزای افتخار مونم که ضعیفی مَره نشو میدیه. ^{۳۱} خدا،
 آته مولای مو عیسی که تا ابد قابل ستایش آسته، موفامه که
 ما دروغ نموگیم. ^{۳۲} د دمشق، والی که تابع حارث پادشاه بود،
 پیردارا ره د شار دمشق مقرر کد که مَره دستگیر کنه،
^{۳۳} لیکن ما د منه یگ سبد از کلکینی که د دیوال شار بود تاه
 ایشته شدیم و از دست ازو دوتا کدم.

۱۲ لازم آسته که اِفتخار کُنم، اگرچه فایده ندره، لیکن

ادامه دده د باره رویا ها و مُکاشِفِه های که مولا دده، توره

مُوگیم. ^۲ ما یگ آدم ره د جماعتِ مسیح مینخشم که چارده

سال پیش تا آسمونِ سوّم ای که د جسم بُرده شد یا بُرو از

جسم، ما نمیدنم، خدا میدنه. ^۳ و ما میدنم که امی آدم یا د

جسم یا بُرو از جسم، ما نمیدنم، خدا میدنه، ^۴ د بهشت بُرده

شد و تورای ره شنید که گفته نموشه، تورای ره که بلده

انسان اجازه نییه که نقل کنه. ^۵ ما د بله امزی رقم آدم اِفتخار

مُونم، ولے د بله خود خو، جز د بله ضعیفی های خو د دیگه

چیز اِفتخار نمونم. ^۶ چون اگه بخایم اِفتخار کُنم، بلده مه

لَوڈگی نیسته، چراکه حقیقت ره موگیم. لیکن ازی کار

خودداری مُونم، تا هیچ کس مره از چیزی که دز مه مینگره یا

از مه میشنوه، باله تر فکر نکنه. ^۷ و بلده ازی که بخاطر امزو

مُکاشِفِه های فوق العاده مغرور نشنم، جسم مه گرفتار یگ

میخک شد، یعنی گرفتارِ قاصِدِ شیطو تا مره عذاب کنه و ما

غرور پیدا نکنم. ^۸ سه دفعه از مولا د باره شی درخاست کدم

که او ره از مه دور کنه، ^۹ مگم مولا دز مه گفت: ”فیض مه

بلده تُو بس آسته، چُون قُدرت مه دَ ضِعِيفِي تُو كَامِل مَوْشه. ”
 امزی خاطر قد خوشی کلو دَ بله ضِعِيفِي های خُو افتخار مُونم
 تا قَوْتِ مَسِيح دَ وُجود مه جای بَگیره. ^{۱۰} پس ما دَ ضِعِيفِي
 ها، رَسوایی ها، سختیا، آزار-و-اَذیت ها و مُشکِلاتا بخاطر
 مَسِيح خوشحال اَسْتُم، چُون وختیکه ضِعِيف اَسْتُم، اَمُو غَیت
 قَوی اَسْتُم.

تشویشِ پوُلُس دَ باره ایمانداري قُرنتس

^{۱۱} ما لَوْدَه جور شُدیم! شُمُو مَره مجبور کدید که امی رقم شُنم!
 دَ حَقِيقَت شُمُو باید مَره تَعْرِيف-و-تَوَصِيف مَوکدید، چراکه ما
 از رَسولای فَوَقِ اَلْعَادَه کده از هیچ نِگاه کم نیسْتُم، اگرچه هیچ
 اَسْتُم. ^{۱۲} یَقِيناً، شُمُو نشانی های یگ رَسول ره دَ مینکل خُو
 دیدید وختیکه مُعْجَزه ها، چِیزای عَجِيب و کارای پُر قُدرت قد
 صبرِ کَامِل دَ وَسِیلَه از مه ظاهِر شُد. ^{۱۳} دَ کَدَم چِیز شُمُو از
 دیگه جماعت های ایماندارا کده کم حِساب شُدید، بَغِیر امزی
 که ما بارِ دوش شُمُو نَشُدُم؟ بخاطرِ امزی بے اِنصافی مَره
 بُبْخَشِید! ^{۱۴} اینه، دَفْعَه سَوَم ما تیار اَسْتُم که دَ پِیش شُمُو بییم؛
 و بارِ دوش شُمُو نَمُوشُم، چراکه ما مال-و-دَوْلت شُمُو ره نه،
 بَلْکِه خودون شُمُو ره میخایم. چُون بچکِیچا نَباید بلده آته-و-

آبه خُو پس انداز كُنه، بلكه آته-و-آبه بايد بلده بچكچيچاي خُو
 پس انداز كُنه. ^{۱۵} ما قد خوشي كلو مصرف مُونم و بلده جان
 هاي شمو مصرف موشم. اگه ما شمو ره كلو دوست درم، آيا
 شمو بايد مَره كمتر دوست دشته بشيد؟ ^{۱۶} بيليد كه بگي، ما
 بار دوش شمو نبوډم، ولے د عین حال شمو موكيد، ازی كه ما
 چالاك بوډم، شمو ره بازی دده د چنگ اوردم. ^{۱۷} آيا د وسيله
 امزو كسای كه د پيش شمو ربي كدم، از شمو فايده كشي
 كدم؟ ^{۱۸} ما از تيشس خواهش كدم كه د پيش از شمو بييه و امو
 برار ره ام قد شي ربي كدم. آيا تيشس از شمو فايده كشي كد؟
 آيا مو د هدايت يگ روح رفتار نكدي و يگ راه-و-روش ره
 پيش نگرفتي؟

^{۱۹} آيا تا آلي ره فكر موكديد كه مو د برابر شمو از خود دفاع
 موني؟ نه، مو د وسيله مسيح د حضور خدا توره موگي. آي
 عزيزا، هر چيزی كه مو انجام ميدي، بخاطر آباد كدون شمو
 آسته. ^{۲۰} چون ترس موخورم كه وختي د اونجی بييم، شمو ره
 رقمي بنگرم كه نميخاييم و شمو ام مَره امو رقم بنگريد كه
 نميخواهيد. ما ميترسم كه د اونجی جنگ-و-جنجال، حسادت،
 خشم-و-قار، خودخاهي، تهمت، غيبت، غرور و بے نظمی بشه.

^{۲۱} ما میترسَم که وختی دُوباره بییم، خُدای مه مَره دَ پیش شُمو فروتن کُنه و ما بلده غدر کسای که دَ گذشته گناه کده، ولے از ناپاکی، زناکاری و فسق-و-فسادی که مُرتکب شُدِه، توبه نَکده، ماتم بگیریَم.

۱۳ ای دفعه سِوم آسته که دَ پیش شُمو مییم. نوشته شُدِه

که: ”هر قضیه باید دَ وسیله شاهدی دُو یا سه شاهد ثابت شُنه.“^۲ ما پیش ازی وختیکه دفعه دوّم قد شُمو بوڈم، گفتُم و آلی ام که از شُمو دُور آسْتُم پیش از پیش موگم که اگه دُوباره بییم دَ برابر کسای که دَ گذشته گناه کده و دَ برابر تمام کسای دیگه که گناه مونه گذشت نَموکنم،^۳ چُون شُمو ثبوت میخاهید که مسیح دَ وسیله ازمه توره موگیه. او دَ رابطه خو قد شُمو ضعیف نیسته، بلکه دَ وجود شُمو قدرتمند آسته.^۴ چُون اگرچه او دَ ضعیفی دَ صلیب میخکوب شُد، ولے قد قدرتِ خُدا زندگی مونه. امی رقم مو ام قد ازو ضعیف آستی، مگم دَ وسیله قدرتِ خُدا قد ازو زندگی مونی تا دز شُمو خدمت کُنی.

^۵ خود ره آزمایش کُنید تا بنگرید که دَ ایمان آستید یا نه. آری، خود ره امتحان کُنید. آیا شُمو نَمیدنید که عیسی مسیح

دَز شُمو آسته؟ سِوای که دَ اِمْتِحان ناکام مَنده بَشید! ^۶ اُمیدوار

اَسْتُم شُمو پِی بُرید که مو دَ اِمْتِحان ناکام نَمندی. ^۷ و مو دَ

پیش خُدا دُعا مونی که شُمو هیچ کارِ بَد ره انجام نَدید؛ نَه

بلدِه ازی که مو آدمای تایید شُدِه معلوم شُنی، بلکه بلدِه ازی

که شُمو کارِ دُرست ره انجام بَدید، حتی اگه مو دَ نظرِ مردُم

تایید نَشُدِه معلوم شُنی. ^۸ چُون مو نَمیتنی که هیچ چیز ره دَ

ضِد حَقِیقت انجام بَدی، بلکه فقط بلدِه حَقِیقت انجام میدی.

^۹ چُون وختیکه مو ضعیف آستی و شُمو قوی آستید، مو خوشی

مُوکُنی. دُعا ی مو امی آسته که شُمو دَ پُختگی برَسید.

^{۱۰} امزی خاطر ای چیزا ره دَ حالیکه از شُمو دُور اَسْتُم نوشته

مُونُم تا وختیکه پیش شُمو مییم قد شُمو دَ سختی رفتار نَکُم.

چُون قُدرت-و-اِختیاری ره که مَولا دَز مه دَدِه، بلدِه آباد کدو

آسته، نَه بلدِه خراب کدو.

سلام های آخِری

^{۱۱} دَ آخِر، ای برارو، خوش بَشید؛ دَ پُختگی برَسید؛ دِلگرم

بَشید، یگ فکر بَشید و دَ صُلح-و-صفا زندگی کُنید و خُدای

مُحَبَّت و سلامتی قد شُمو بَشه. ^{۱۲} یگدیگه خُو ره قد رُوی

ماخی مُقَدَّسانه سلام بُگید. ^{۱۳} پگِ مُقَدَّسین دَز شُمو سلام

مُوكِيه. ^{١٤} فَيُضِر مَوْلَا عَيْسَىٰ مَسِيحٍ وَ مُحَبَّتِ خُدَا وَ رِفَاقَتِ
رُوحِ اَلْقُدْسِ نَصِيْبِ پِگ شُمُو شُنَه. آمِيْن.

سوال داريد؟ +1 807.700.6090

afghanbibles.org © آزرگي

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.